

til sagens forhistorie og skulle begge orientere sig inden for omfattende nye sagsområder. Dertil kom, at fagkontoret efter de omlægninger af sags- og personalefordeling, som havde fundet sted ved rigsrevisionens etablering, gennem en periode havde haft utilstrækkelige personaleressourcer.

34. Samtidig med, at disse ekspeditions-mæssige forhold nævnes, må det bemærkes, at rigsrevisionens officielle holdning til den mindretalsudtalelse, rigsrevisionens repræsentanter havde afgivet i arbejdsgrupperapporten, ikke var særlig offensiv.

Som nyudnævnt rigsrevisor overtog Bredsdorff sagsområdet fra departementschef Engmann nogle få uger før rapporten blev afgivet, og han havde således ikke haft mulighed for at følge arbejdet i arbejdsgruppen og havde ikke på forhånd tiltrådt mindretalsudtalelsen. Der forelå heller ikke oplysning om, at Engmann havde tiltrådt, at rigsrevisionen skulle indtage dette standpunkt i arbejdsgruppen.

Kort før sin fratræden og knap 4 måneder før rapporten blev afgivet, gav Engmann i et møde i statsregnskabsrådet statsrevisorerne en omfattende redegørelse for kontrollen med arbejdsløhedskasserne. Herunder omtalte han også arbejdsgruppen.

Han oplyste således, at arbejdsgruppen stod over for at skulle afgive en delrapport, og han nævnte de forslag, der ville blive fremsat i delrapporten, og de problemer, der udestod.

Derimod oplyste eller antydede han intet om, at rigsrevisionen ville indtage et særstandpunkt med hensyn til fundamentale problemer om lovhjemmel og forskudsfinansiering.

Som det fremgår af Bredsdorffs samtale med Niels Larsen har Bredsdorff antagelig ved rapportens fremkomst anlagt det synspunkt, at arbejdsgruppens opgaver var af teknisk-regnskabsmæssig art og ikke omfattede strukturspørgsmål som dem, rigsrevisionens repræsentanter havde inddraget i deres mindretalsudtalelse.

Set fra rigsrevisionens synspunkt ville det i øvrigt næppe have været rigtigt, at rigsrevisionen havde deltaget i drøftelser i arbejdsgruppen, der gik ud over at bistå ved tilrettelæggelse af regnskabsførelsen og den regnskabsmæssige kontrol inden for området (jfr. rigsrevisorlovens § 8, stk. 2).

Det var en naturlig konsekvens af dette syn på arbejdsgruppens opgave, at Bredsdorff fandt resultaterne af arbejdet – en række praktiske reformer, herunder det vigtige forslag om renternes indbetaling til statskassen – rimelig tilfredsstillende under hensyn til de forskellige interesser, der var repræsenteret i arbejdsgruppen.

35. I sine samtaler med Bredsdorff og den nuværende chef for fagkontoret (Munch-Jensen) vender Niels Larsen mange gange tilbage til spørgsmålet om rigsrevisionens holdning til lovhjemmelen for det praktiserede forskudssystem, såvel hjemmelen i arbejdsløhedsloven som hjemmelen på finansloven.

Som det fremgår af samtalerereferatet, har Bredsdorff henvist til, at han ikke umiddelbart havde kunnet tiltræde arbejdsgrupperrepræsentanternes opfattelse af, at der ikke var lovhjemmel.

Selv om arbejdsløhedsloven gennem alle årene har benyttet udtrykket *à conto-refusion* og ikke talt om forskud på refusion, har Bredsdorff haft svært ved at forestille sig, at dette udtryk – set i sammenhæng med lovens forudsætninger om gradvis opspisning af kassernes formue, og sammenholdt med andre forskudssystemer inden for statslige tilskudsordninger m.v. – ikke også skulle kunne dække den situation, at finansieringen måtte ske ved forskud fra staten, fordi en kasses formue var opbrugt.

36. Spørgsmålet om manglende lovhjemmel til forskudssystemet synes da heller ikke at have stået som et betydningsfuldt problem for Engmann, da han forelagde arbejdsløhedskassesystemet for statsrevisorerne. Han nævner lovens udtryk *à conto-refusion*, men oplyser også, at den væsentligste del af refusionsbeløbet nu ydes som *à conto-beløb* i årets løb, endog til udgifter, inden disse er afholdt.

Han tilføjer, at den omstændighed, at statsfinansieringen nu må ydes løbende, skyldes, at maksimumsdagpengesatsen er steget væsentligt fra 1967 til 1975, at kasserne stort set har opbrugt deres formue, og at arbejdsløsheden nu er kommet op på et langt højere niveau end ved lovændringen i 1967.

37. Hvad særlig angår spørgsmålet om hjemmel i finansloven til den forskudsvisse udbetaling, ses det af samtalerereferatet, at Bredsdorff har henvist til, at bevillingslovene siden november 1977 havde indeholdt oplys-